

Ztroskotání na cestě do Říma

Rožnov, Střítež: 19.7.2015

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Ž 107, 23 – 32

Text: Sk 27, 21 – 26 *Když už nikdo neměl ani pomyslení na jídlo, šel Pavel mezi lodníky a řekl jim: "Měli jste mě poslechnout a neopouštět Krétu, a mohli jste si ušetřit toto nebezpečí a škodu. Ale teď vás vyzývám, abyste neztráceli naději, neboť nikdo z vás nepříjde o život, jenom loď vezme za své. Dnes v noci ke mně přišel anděl od Boha, kterému patřím a kterému sloužím, a řekl mi: 'Neboj se, Pavle, ty se před císaře dostaneš. A Bůh ti daroval všechny, kdo jsou s tebou na lodi.' Budte proto dobře myslí. Věřím Bohu, že tomu bude tak, jak mi oznámil. Máme se dostat k nějakému ostrovu."*

Je červenec, doba letních prázdnin a dovolených. Je dobré, když člověk v pracovním kolotoči dovede na chvíli vypnout, hodit za hlavu všechny pracovní starosti, a může se konečně trochu uvolnit, vyprázdnit hlavu, jít se v horkých letních dnech někam vykoupat, někdo třeba pojedje i k moři, doufá, že bude hezké počasí, že si užije relaxace a že se přitom nikde neutopí. Ale proč vám to vlastně říkám? Protože dnešní příběh z bible bude o moři, o vrtochách počasí a o tom, co dělat, aby se člověk v moři neutopil. Svě zkušenosti nám o tom napsal evangelista Lukáš v knize Skutků.

Spolu s apoštolem Pavlem jeli lodí do Itálie. Ale s výletní plavbou na dovolené to nemělo vůbec nic společného. Apoštol Pavel si rozhodně nejel užívat dnů volna a zábavy. Rozhodně tam nejel na dovolenou. Právě naopak. Kvůli kázání evangelia byl zatčen a nyní z něho byl vězeň. Dostal se před soud, na němž se v obhajobě odvolal k císaři. Římský místodržitel Festus ho pak poslal jako vězně do Říma. Pavel by předán spolu s dalšími vězni vojenskému důstojníkovi jménem Julius. V Cesareji zvané Přímořská nastoupili na loď. Pavla doprovázel Lukáš a Aristarchos z Tesaloniky. Plavili se po středozemním moři, nejprve podél břehu, kolem Kypru a Malé Asie. Dopluli do Myry, a tam přestoupili na egyptskou obchodní loď, která měla namířeno do Itálie. Byla to velká loď, bylo na ní 276 cestujících včetně posádky. Jenže už byl už podzim, a to vůbec není vhodná doba na nějaké velké cestování po moři. Nicméně vydali se na cestu. S velkými obtížemi se dostali k ostrovu Kréta a přistáli v místě, nazvaném „dobré přístavy“. Pavel všechny varoval: „Neměli bychom se vydávat na další cestu. Je to příliš velké riziko. Měli bychom tu přezimovat.“ Ale námořníci se rozhodli, že popojedou do jiného přístavu na Krétě, do Foiniku. Tam, že to bude lepší. To se nezdálo tak nebezpečné, a tak zvedli kotvy. Ale pak se přihnal prudký severovýchodní vítr a zanesl loď na širé moře. Strhla se veliká bouře. Námořníci nemohli loď ovládat. Raději vyhazovali do moře náklad obilí, aby lodi odlehčili. Po mnoho dní se neukázalo ani slunce ani hvězdy, takže námořníci ztratili orientaci. Vysoké vlny si pohrávaly s lodí, jako s nějakou hračkou. Pasážéři měli z toho mořskou nemoc a na jídlo neměli ani pomyslení. Prudká bouře nepřestávala a všichni už ztráceli naději na záchranu. Všichni, až na jednoho.

Apoštol Pavel měl od Pána zaslíbení, že určitě bude svědčit o Bohu i v Římě. Pavel se na toto Boží slovo vírou zcela spolehl, a tak si zachoval v srdci pokoj. A když si všichni zoufali, Pavel řekl: „Měli jste mě poslechnout a neopouštět Krétu, a mohli jste si ušetřit toto nebezpečí a škodu. Ale teď vás vyzývám, abyste neztráceli naději, neboť nikdo z vás nepříjde o život, jenom loď vezme za své. Dnes v noci ke mně přišel anděl od Boha, kterému patřím a kterému sloužím, a řekl mi: 'Neboj se, Pavle, ty se před císaře dostaneš. A Bůh ti daroval všechny, kdo jsou s tebou na lodi.' Budte proto dobře myslí. Věřím Bohu, že tomu bude tak, jak mi oznámil. Máme se dostat k nějakému ostrovu."

Pavel mě tu svým klidem fascinuje. Myslím, že bych v jeho situaci byl mezi prvními, kdo by zpanikařil, a jistě i mnozí z vás by propadli úzkosti a strachu. Bez ohledu na to, že jsme věřící a že já jsem farář. Ale apoštol v takové chvíli druhé povzbuzuje a potěšuje. Ne, že by se sám nebál, ale protože stoprocentně uvěřil Božím slovu. Poté Pavel všechny vybízel, aby pojedli. Řekl: „Už čtrnáct dní čekáte na záchranu, nic nejíte a jste o hladu. Proto vás vybízím, abyste pojedli. Je to potřebí k vaší záchraně. Neboť nikdo z vás nepříjde ani o vlas na hlavě." Když to řekl, vzal chléb, vzdal přede všemi díky Bohu, lámal jej a začal jíst. Všichni nabyli dobré mysli a přijali pokrm.

Když nastal den, uviděli v dálce před sebou zemi. Nastavili plachtu větru a mířili ke břehu. Už mysleli, že jsou zachráněni, ale tu se příd' loď zabořila do mělčiny, a zád' lodi se bortila pod náparem vln. Nezbyvalo, než ke břehu nějak doplat. Jenže na lodi byli vězňové, kteří by tak mohli utéct. V takovém případě měli vojáci rozkaz je pozabíjet. Ale důstojník Julius si Pavla oblíbil a chtěl ho zachránit, a vojákům v jejich úmyslu zabránil. Pak dal rozkaz, aby ti, kdo umějí plavat, první skočili do vody a plavali k zemi a ostatní aby se zachránili na prknech nebo troskách lodi. Tak se všichni dostali na břeh živí a zdraví.

Ten příběh, který jsme si řekli je dobrodružný, dramatický, dal by se dobře zfilmovat. Ale proč jsme si ho tu povídali? Proč ho vlastně v bibli máme? Myslím, že nemusíme jet k moři, ani cestovat někam lodí, aby se nám tento text stal Božím slovem, Božím oslovením do našeho života. Podívejte se, co se v tom příběhu odehrává. Jde tu o veliký boj. Mohli bychom říci duchovní boj. Moře, vítr, bouře, to všechno mohou být také symboly zlých věcí kolem nás. Obrazy zlých duchovních mocností, s nimiž vedeme ve svém životě zápas i my. Kolik rozličných nepřijemných překážek se nám v životě víry staví do cesty! Jsme Kristovými vyznavači, ale stejně jsme na jedné lodi se všemi ostatními, se svými utiskovateli, s brutálními vojáky, otrými a hrubými námořníky, ale i s druhými vězni a mnoha dalšími sortami lidí. A zároveň se mezi tou směsicí najdou i lidé laskaví a přívětiví, přestože nevěříci, jako

důstojník Julius nebo i věřící přátelé, jako Lukáš nebo Aristarchos. Prostě životem proplováme obklopeni různými lidmi. Jedni na palubu přistupují, druzí zase vystupují a třeba jen krátce procházejí našim životem. A at' už je potká cokoliv, vezeme se v tu chvíli s nimi. Možná někdy máme ponorkovou nemoc, jindy zoufale hledáme blízkého člověka. Ale stejně jako ty druhé tak i nás postihují mnohé těžkosti a problémy, některými trpíme společně s druhými, některé si nosíme vskrytu svého nitra. Někdy si můžeme připadat v takové náročné společnosti jako svázání, nesvobodní, spoutaní, jako vězňové, kteří nemohou uniknout. Nemůžeme se vyvázat třeba z náročného vztahu. Nebo si třeba myslíme, že nemáme volné ruce k tomu, abychom někomu pomohli. Nebo máme pocit, jako bychom měli stále nad sebou nějaký dozor, třeba oči veřejnosti, které nás sledují a musíme poslouchat, konat co se od vězně žádá... To všechno jako vězeň prožíval apoštol Pavel na lodi. A přesto si můžete všimnout prazvláštní věci. Je to právě vězeň Pavel, který se tu jako jediný chová zcela svobodně, ovlivňuje dění na lodi, který proměňuje atmosféru mezi lidmi, vystupuje s autoritou téměř jako kapitán. Ač vnějšně vězeň, vnitřně je zcela svoboděn a také se zcela svobodně projevuje. To je zvláštní a je dobré si toho povšimnout. Vnitřní svoboda vězně Pavla je tu pro nás vzorem, jak by křesťané, s jakou svobodou, by měli ve společnosti působit. Oprostit se od toho, co na nás doléhá a vstoupit do svobody, kterou dává Pán.

Apoštol Pavel, ač vězeň, přesto ve svobodě slouží všem okolo. V celém tom příběhu jakoby zastává trojí úřad: prorocký, pastýřský a kněžský. Do tíživé a bezvýchodné situace dovede prorocky promluvit, dovede vyřídit Boží slovo a dovede ho říci v pravou chvíli a v pravý čas. To je prorocký dar. Zároveň jeho slovo nezni osudově, beznadějně a odsuzovačně. Dovede jako duchovní pastýř povzbudit, potěšit, působí pokoj a vlévá naději. To je pastýřský dar. A kněžský úřad se projevuje v jeho jednání, které působí až bohoslužebně. Zprostředkovává lidem zkušenost setkání s živým Kristem. To je kněžský dar. Jakoby Pavel v té chvíli slavil se všemi večeri Páně, když vzal chléb, vzdal díky, lámal jej a začal jíst. Lukáš nám tímto popisem jistě chce něco naznačit. Něco jako – s Pavlem jsme prožili, jakoby Kristus tam byl v té chvíli s námi. Vlastně ne jakoby, on tam skutečně s námi byl a my jsme to při společném stolování na rozbouraném moři mohli jasně prožít. Jen at' si moře bouří a běsní, at' se ďábel vzteká a kope, my spolu vzdáváme díky Bohu a přijímáme jeho dary. Tento Pavlův čin měl ohromující účinek. Všichni nabyli dobré mysli a přijali pokrm. **Vězeň osvobodil spoutané strachem!** – tak by mohl znít bulvární titulek. Skutečně, Pavel svojí obrovskou důvěrou v Boží slovo proměnil atmosféru na lodi, přestože byli uprostřed bouře a byla noc. Ale už se vlastně začalo rozednívat. Už pomalu svítalo. I to je Lukášovská symbolika. Po dlouhé těžké noci začínal den, v němž přišla záchrana.

Nebylo to beze ztrát. Za své vzala loď, veškeré zboží i záchranný člun. Ale život všech pasažérů byl zachráněn. V kritických situacích života poznáváme, na čem opravdu záleží. Pak jsme ochotni vyházet do moře vše, na čem jsme dosud tak lpěli, ale co v posledu nepotřebujeme. Nakonec stačilo málo. Jen umět plavat nebo se uchopit dřevěného trámu, který by člověka udržel nad vodou.

To málo, které stačí, to je víra, bratři a sestry. Víra, která má naději až do konce. Víra, která bere posilu z Krista, působí pokoj a nabývá dobré mysli. Všecko ostatní můžeme klidně pozbýt. Čeho se však za žádnou cenu nesmíme vzdát, je víra. Bohužel, mnoho lidí to dělá naopak.

Nevím, co právě prožíváš ve svém osobním životě. Možná se zrovna kocháš krásnou vyhlídkovou plavbou po azurovém moři. Ale možná také prožíváš bouři, strach a zoufalství. Nevadí, když při takové zkoušce vezmou za své všechny tvé dosavadní jistoty. Ale co za žádnou cenu nesmíš ztratit, je tvůj život a cíl, kam se máš dostat. A protože je s tebou i ve tvé krizi Pán, který tě sytí a jako jediný může poručit větru i moři, neboj se, ty se do cíle dostaneš. A možná, že i tobě Bůh daroval všechny, kdo jsou s tebou na lodi. A proto buďte dobré mysli. Amen.

Modlitba: *Pane Ježíši, ty sám víš, co prožívám, čeho se lekám, před čím stojím bezradný. Děkuji ti za ujištění tvým slovem, že se nemám bát, protože ty jsi se mnou a doblížíš na to, aby můj život došel tobo pravého cíle. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši, modlíme se za všechny, kdo prožívají těžké životní období, zkoušky víry, deprese, duchovní zápasy a boje. Prosíme, osvobod je k radostnému vnímání světa. / Pane Ježíši, prosíme za lidi, kteří mají těžké povolání, musí tvrdě pracovat a možná podstupují i riziko úrazu. Dej aby nepřišli o zdraví, ale ani o víru, že ty je máš neustále na mysli. / Pane Ježíši, ochraňuj nás ode všeho zlého, buď stále při nás, a dej, at' nás toto vědomí osvobozuje od strachu a úzkosti. Modlíme se za všechny své blízké, abys nám je daroval k naší radosti a lásce. Amen.*